

...Deyirlər ki, tanıdığın insan haqqında söz demək, yazı yazmaq olduqca asandır. Ən azı ona görə ki, tanıdığın adamın həyat tarixçəsini, xasiyyətini yaxşı bildiyindən onun fəaliyyətinə müxtəlif baxış bucağından yanaşmaq, yanılma-dan qiymət vermək imkanın olur.

Bu mənada, tanınmış ziyalı, istedadlı qələm sahibi, ictimai-siyasi xadim, ən əsası, əsl insan. İmamverdi İsmayilov haqqında yazı yazmaq onun mənim kimi yüzrlərlə dostu üçün “sonu görünməyən yovşanlı çöldə” arxayın-arxayın gəzmək qədər asandır.

Amma bu asanlığın bir qəlizliyi də var....

Yaz səhərinin sərin mehinin asta-asta dalğalandırdığı yovşanların babalarımızın ruhu kimi qanımıza hopmuş bihüşedici ətrini ciyərlərinə çəkərək, “Yazı düzü”ndə addımlamaq sevinci, qısa bir vaxtdan sonra bu düzün üfüqlə birləşən ucsuz-bucaqsız ənginliyinə gəzib qurtara bilməmək qorxusu ilə əvəz edildiyi kimi, parlaq istedadı, çoxşaxəli və çoxillik fəaliyyəti ilə cəmiyyətin gözündə öz obrazını yaratmış tanınmış şəxslər haqqında mükəmməl söz deyə bilməmək qorxusu da məsuliyyətli qələm sahibini həmişə təqib edir...

Bizim ellər yerindəmi...

...“Yazı düzü”nün adını eşidəndə mənim 7-8 yaşıam ancaq olardı. Hər axşam yeni nağıl danışmağa məcbur etdiyim Əli babam bildiyi bütün nağılları danışib qurtarandan sonra öz qaçqınlıq həyatından, 1918-1922-ci illərdə Zəngilan, Qubadlı, Cəbrayıl, Füzuli rayonlarında bəylərin qapısında əkinçilik, muzdurluq etdiyi ağır günlərdən danışardı.

Babam söyləyirdi ki, Bəşşaddıda (Zəngəzurda Bərgüşad çayı boyunca olan kəndləri belə adlandırırdılar) çəltik becərir, Mincivan bazarında alver edir, Yazı düzündə yerli bəylərin qoyun sürülərini otarır, əkin əkilir, zəmilərini biçirdik.

O vaxtlar yazıb-oxumağı təzə-təzə öyrəndiyimdən babamın bu söhbətlərində adını çəkdiyi yerlərin içərisində “Yazı düzü” adı marağımı daha çox çəkmişdi.

“Yazı düzü” ifadəsini uşaq ağılımla “yaz-bahar”, “yazıb-oxumaq”, “alın yazısı” kimi mənalandırırdım. Böyüyəndən sonra öyrəndim ki, Yazı düzü Zəngəzurda Həkəri və Bərgüşad çaylarının arasında yerləşən üçbucaq şəkilli geniş bir vadidir. Böyüklüyü və bərəketi ilə Qubadlı-Zəngilan elinin qürur yeri olan Yazı düzündün güllü-çiçəkli yazı, qızmar, ilanlı-çəyənlı yayı, sərt küləkli, gürşad yağışlı payızı, qarlı-qovğunlu qışı vardı.

İnsan təbiətin bir parçasıdır və doğulub böyüdüüyü yerin xüsusiyyətlərini çox zaman öz görkəmində və xarakterində yaşadır.

Bu baxımdan mən dostum İmamverdi İsmayilovu kiçik Vətəni Zəngəzurun zirvələrində qartallar qıy vuran “qüdrətdən səngərli qalalı dağlar”ına, saqqıldayib axan bol sulu gur çaylarına və nədənsə, daha çox Yazı düzünə bənzədirəm...

...O Yazı düzünə ki, bir yanağını Qubadlının, bir yanağını Zəngilanın üzünə söykəyib.

...O Yazı düzünə ki, bol bərəketli torpaqları göz işlədikcə uzanıb gedir, otlaq yerləri də, əkin tarlaları da, üzüm bağları da səxavətli dost süfrəsi kimi Vətən övladlarının qarşısında həmişə açıq olmuşdur.

...O Yazı düzünə ki, elə qəhrəmanımın özü kimi, onun təbii xarakteri var: qışı qız kimidir, yazı yaz kimi, uzaqdan dümdüz, yamyaşıl və hamar görünsə də, daşlı-qayalı, eniş-yoxuşlu, çiçəkli, yovşanlı və şoran yerləri də vardır.

...O Yazı düzünə ki, qucaqlamaq is-təyərsən, qolların çatmaz.

...O Yazı düzünə ki... sadəcə, DÜZdür.

...O Yazı düzü dolanbacları, sərt yoxuşları ilə həm də İmamverdi İsmayilovun keşməkeşli həyatının, çətin keçən ömrünün və xarakterinin ümumiləşdirilmiş rəmzidir...

...Rəmzdən söz düşmüşkən, elə əvvəldən bir qənaətimi də qeyd edirəm: boy-buxunlu, çınar qamətli qardaşım İmamverdinin mahiyyəti, məneviiyyəti, şəxsiyyəti, əqidəsi, kişiliyi əslində, onun boyundan daha ucadır...

* * *

İmamverdi müəllim taleyi göyde yazılmış qəza-qədr adamıdır. Zətən, yazıçı qəza-qədrərsiz olmaz ki!..

Düz altmış il bundan öncə Zəngilanın Vənətli kəndində, Süsən dağının və Süsən meşəsinin ətəklərində dünyaya göz açmış İmamverdinin tale çox da əzizləyib süsləməmişdir.

Dördüncü sinifdə oxuyarkən atasını itirən bir oğlan taledən niyə razı qal-sın ki!..

Şəhər həyatında atasızlıq, yetimlik o qədər də bilinməz. Amma... kənd yeri ayırır...

Kənddə yaşayan uşağın atasızlığı məhəllədə, sinifdə, oyun meydançasında, çayda çiməndə, dağda-bağda hər saat, hər an boz ayın ala-çalpovu kimi sifətinə çırpılar, qanını dondurur, ciynini, boynunu qısmağa məcbur edə bilər.

“...Qalxıb Sərxan əminin ayaqlarına döşənib yalvarmaq istədim. Sərxan əmi, ay Sərxan əmi, denən ölməyəcək dedəm, denən sağ qalacaq dedəm, məni öz atına mindirib meşəyə aparacaq. Sərxan əmi, çöldə evciyini uçurduğum uşaqlar mənə “yetim” deməsindir, odey, Fərmanın dedəsi ölən kimi uşaqlar ona yetim dedilər, Fərman dözməyib özünü daşa çırpıdı, anası gəlib ovundurub apardı. Denən Sərxan əmi, denən, denən ölməyəcək! Əgər Allahın varsa, denən!..” (İ.İsmayilov, “Ocaq daşı” povesti).

Nə yaxşı ki, gözü nurlu, üzü həyalı, ağzi düxli, qeyrətli, zəhmətkeş analarımız var. Bir üzü qız, bir üzü gəlin, bir-çeyinin birini ağ, birini qara hörüb, ucqar dağ kəndində atasız dörd uşağı sağlaml, tərbiyəli böyüdübləonlara ali təhsil vermək nəinki hər qadının, hətta hər kişinin də hüneri deyil.

Elin-obanın ağbirçəyi, ballı-bərəketli süfrəsi və çörəyi olan Asiye Ana kimi - hünerli, qeyrətli və təpərli...

“...Bir az xərclik puludu. “Maralı” satmışam, başına dönüm, muğayət ol əyin-başınnan, puldan-zaddan korluq çəkmə... Allah lənət eləməsin bizim kolxozun buxalterinə, yazıqdı, bu ayın pulunu gələn ay verir, onu da alan kimi göndərəcəm... Təki sən o qərib yerdə korluq çəkmə, canını sulu saxla ki, müəllimə də cavab verə biləsən.” (İ.İsmayilov, “Ocaq daşı” povesti).

Hər cür maddi və mənəvi sıxıntılardan acığına Tanrı ona güclü istedad və dərin ağıl vermişdi...

Zəhməti, ağılı və istedadı hesabına orta məktəbi əla qiymətlərlə bitirən İmamverdi İsmayilov arzusunun əlindən, ümidinin ətəyindən yapışaraq Bakıya üz tutdu, o zamanlar üçün çox hörmətli sayılan Azərbaycan Dövlət Universitetinin jurnalistika fakültəsinə elə birinci ilində də qəbul olundu, oxudu, öyrəndi və həm də həyat dərsləri keçdi...

Universitetin II kursunda oxuyarkən qələmə aldığı “Təqaüd” hekayəsi ilə bütün gəncliyin sevimlisinə çevrildi, onun “Əzrayıl” povesti isə ədəbi tənqidin diqqətini ciddi şəkildə özünə cəlb etdi: səksəninci illər nəsrinə yeni bir nəfəs, yeni bir imza gəlmişdi...

İmamverdi İsmayilov, - kənddən şəhərə böyük ümidlərlə, sabaha inanla amma bir az ürək, arxasız-dayaqsız qədəm qoyan o gənc - artıq özünün ilk təsdiqini tapmışdı...

* * *

Bizim Zəngəzur camaatının xeyrindəşərinde görüşdüyüm insanlar arasında İmamverdi müəllimin uşaqlıq dostlarına onu lap körpəliyindən tanıyan qonşularına, kəndçilərinə də tez-tez rast gəlirəm. Söhbət hər-lənib-fırlanıb hökmən qardaşım İmamverdinin üzərinə gəlir.

...Və bu sadə insanlar İmamverdi İsmayilovun uşaqlığı, yeniyetməlik çağlarından, elə əhvalatlar, hadisələr danışır ki, kövrəlirəm, duyğulanıram, həm bəhrələnirəm, həm də bir daha əmin oluram ki, 60 yaşlı İmamverdi elə 10 yaşında da, elə 15-də də belə olub: bütöv, mərd, kişiyana, dostcanlı, səmimi...

Dördüncü sinifdə “Azərbaycan pioneri” qəzetində dərc olunan yazısı ilə nəinki kəndində, rayonda belə bir anda məşhurlaşır. Müxtəlif bölgələrdən, neçə-neçə uzaq yerlərdən ucqar dağ kəndinə gələn məktubları görən ağsaqqal-ağbirçəklər 11 yaşlı İmamverdinin gələcəyinin parlaq olacağını elə o vaxtdan deyirdilər...

Ağsaqqallardan söz düşmüşkən, uşaqlıq yoldaşları deyirlər ki, İmamverdi elə lap əvvəldən özündən yaşda bö-yüklərlə ünsiyyət qurarmış, dostluq edərmiş. Tale onsuz da onu vaxtından əvvəl böyütmüşdü - o isə taleyinin özünün yazdığı mərhələlərini böyüklərlə keçirdi, böyük sözü dinlədi, sonra da böyük yolların sarvanı, böyük söz sahibi oldu...

* * *

Təyinatla əmək fəaliyyətinə o vaxtkı Dövlət Televiziya və Radio Komitəsin-də ştatdankənər müxbir kimi başlayan İmamverdi İsmayilov ömrünün on ilini telejurnalistikaya həsr etmiş, burada kiçik redaktordan baş redaktor vəzifəsinə qədər yüksəlmiş, o dövrün ən populyar verilişləri hazırlanan “Gənclik” baş redaksiyasının baş redaktoru olmuşdur.

Ötən əsrin səksəninci illərində bu vəzifə hələ 30 yaşı olmayan gənc bir qələm sahibi üçün fəvqəladə uğur sayılırdı. Televiziya da bir-birindən orijinal, baxımlı verilişlər hazırladı: “Aygün” qızlar klubu, “Çay dəstgahı”, “7 sual, 7 cavab”, “Sənin dünyan, mənim dünyam”, “Görüş vaxtı 20:30” kimi verilişlər qısa zamanda xeyli populyarlıq qazandı.

Mərkəzi mətbuat orqanlarında tez-tez publisistik məqalələri, ockerləri, “Ul-duz” və “Azərbaycan” kimi sanballı ədəbiyyat jurnallarında hekayə və povestləri dərc olunmağa başladı. Onun qələmə aldığı “Əzrayıl” romanı, “Ocaq daşı”, “Qədim kişinin qırxı” povestləri, “Barsız bağban”, “Yurd çörəzi”, “Hal aparmış qadın”, “Həsənəlinin təndirinin yanması”, “Yuxusuz gecələrin tramvayları” və digər kimi hekayələri ötən əstin 80-90-cı illərinin yaddaqaalan ədəbiyyat nümunələrindən sayıla bilər.

İti müşahidə qabiliyyəti, obrazlı düşüncə tərzli, duzlu-məzəli yumor hissi, hadisələrə orijinal yanaşma bacarığı, problemə dərinlən nüfuzetmə və reallığı düzgün qiymətləndirmək, obyektiv və qərəzsiz olmaq hər bir uğurlu qələm adamı üçün vacib şərtlərdir. Bütün bu keyfiyyətlərə malik olan İmamaverdi İsmayilov qısa müddət ərzində ustad bir jurnalist və istedadlı yazıçı kimi cəmiyyətdə tanındı və qəbul olundu.

Azərbaycan müstəqilliyini əldə etdikdən sonra İmamverdi müəllim milli

jurnalistikamızın öncüllərindən biri kimi ictimai proseslərə fəal qoşuldu, jurnalistlərin yaradıcılıq, sosial-məişət qayğılarına dəstək oldu, milli mətbuatımızın inkişafına öz layiqli töhfələrini verdi.

* * *

İmamverdi İsmayilov ölkəmizdə çağdaş siyasi publisistika janrının ən parlaq nümayəndələrindən biridir. Onun ümummilli lider Heydər Əliyevə və Azərbaycan Respublikasının Prezidenti İlham Əliyevin fəaliyyətinə həsr etdiyi “Prezidentin siyasi portretindən ştrixlər”, “Heyrət”, “Hədəflər”, “Məhək daşı”, “Şah və ...mat” kimi portret yazılarını tam məsuliyyətlə müasir siyasi publisistikamızın uğuru saymaq olar!..

İmamverdi İsmayilovun publisistika-sı tək-cə təsvir və tərənnüm etmir, həm də təhlil edir, nəticə çıxarır, qiymət verir, düşündürür və oxucuya da düzgün yolu göstərir.

Öz üslubu, öz nəfəsi, öz dəsti-xətti var. Orijinal yazıları ilə hamını təəccübləndirməyi bacarır. Standartlardan və qəlblərdən uzaqdır. Folkloru güclü bilir, yazı dili çox zəngindir, bulaq suyu kimi saf və axıcıdır - hamı bunu birmənalı etiraf edir!..

Neçə kitabın, yüzrlərlə dəyərli məqalənin müəllifi İmamverdi İsmayilov respublikamızın əməkdar jurnalisti və “Qızıl qələm” mükafatı laureatıdır.

* * *

Hörmətli qələm dostumun və həmkarımın bədii yaradıcılığından danışarkən bir istiqaməti hökmən qeyd etməliyəm. Bu, İmamverdi İsmayilovun aforizmləridir.

Xalq yaradıcılığına dərinlən bələd olan, ana dilimizin gözəl bilicisi İmamverdi müəllim lakonik və sərrast fikirlərin - aforizmlərin müəllifi kimi də orijinaldır, təzədir, düşündürəndir, yol göstərəndir.

İmamverdi müəllimin aforizmləri həyatdan gələn, günümüzün, məişətimizin reallığından doğan həyat həqiqətləridir.

İmamverdi müəllimin aforizm yaradıcılığında böyük ürək genişliyi ilə bəhs edən və “Sonuncu fəsil” kitabına ön söz yazan hörmətli akademik İsa Həbibbəyli çox haqlı olaraq qeyd edir ki, “İmamverdi İsmayilovun müdrik düşüncələrinin bir çoxu həyatda yaşayışı real insanların - atası, anası, babası, əmisi, dayısı kimi yaxın adamlarının adından, “onlar deyirdi ki,” təhkiyəsi əsasında formalaşdırılaraq yaşanmış həyatı proseslərin ümumiləşdirilmiş ifadəsinə çevrilir.”

Aforizmi kim yaradar?

Dünya-görmüş, müdrik insanlar...

Elində-obasında sözü eşidilən, sözü keçən şəxslər...

Əməli ilə dedikləri üst-üstə düşən adamlar...

* * *

Mən qəti əminliklə söyləyə bilərəm ki, əgər ötən əsrin sonlarında xalqımızın başına gətirilən müsibətlər - erməni separatizmi, torpaqlarımızın işğalı, milli dövlətçiliyimizin təhlükə altına düşməsi və digər hadisələr olmasaydı, İmamverdi İsmayilov heç zaman siyasətə gəlməz, heç bir partiyanın üzvü belə olmaz, Allahına bəndəlik, qələminə qulluq edərək ilahi sözün xidmətində dayanardı.

Ancaq Dağlıq Qarabağın və Qarabağətərfi bölgələrimizin, o cümlədən doğma Zəngəzur ellərinin işğal edilməsi, yüz minlərlə soydaşlarımızın ata-babə yurdlarından didərgin salınması bir çox ziyalılarımız kimi İmamverdi İsmayilovu da siyasi proseslərə daha aktiv qoşulmağa vadar etdi.

Kimsənin kitabını kimsənin oxumadığı qarışıq bir zamanda haqq sözü daha yüksək kürsüdən söyləmək zərurəti yaranmışdı.

Ümummilli lider Heydər Əliyevin siyasi kursunu elə ilk gündən sidq-ürəklə dəstəkləyən İmamverdi İsmayilov həm Qubadlı, həm də Zəngilan camaatının doğması kimi onların təmsilçisi olaraq millət vəkili seçildi.

Artıq 25 ilə yaxındır ki, İmamverdi müəllim məcburi köçkünlüyün, yurd itkisinin maddi və mənəvi sıxıntısını yaşayan bir toplumun maraqlarını Milli Məclisdə ləyaqətlə və hörmətlə təmsil edir.

* * *

Onu da deyim ki, İmamverdi İsmayilov tez-tez çıxışa yazılan, çox və uzun nitqlər söyləyən deputatlardan deyil.

Təvazökər və təmkinli... Öz dünyasında yaşayan, reklamdan və şoudan çox uzaq...

Zətən aforizmlər yazan bir kişinin çox danışmağa ehtiyacı da yoxdur. Tez-tez çıxış etməsə də, onun bir fikri, bir cümləsi, bir sözü, adətən, qərar qəbul edilməsi anında həlledici olur.

Azərbaycan

İmamverdi müəllim Milli Məclisin plenar iclaslarında arxa sırada otursa da, parlamentin hər yerindən görünür!..

Milli Məclisdəki müzakirələr çox zaman Məclisin çayxanasında da qızğınlıqla davam edir. Bu müzakirələrdə də əsas söz sahiblərindən biri İmamverdi müəllimdir.

Stajlı deputat kimi onun belə iclasların “sinifkomu” seçilməsinin tərəfdarları da az deyildir. İmamverdi müəllimin incə yumoru, düz onluğa dəyən atmacaları, səmimi təbəssümü, içdən, ürək-dən gələn gülüşü, istiqanlılığı, barışdırıcı mövqeyi, realist, obyektiv münasibəti onu böyükli-küçikli məclislərin liderinə, hörmət sahibinə çevirir.

Onun çox qəribə aurası var...

Çox ünsiyyətçil, mehriban insandır. Eyni zamanda münasibətini də tez bürüzə verəndir, sevdiliyi insandan sevgisini, bəyənmədiyi insana miyanə münasibətini gizlədən deyildir. İmamverdi müəllim yaxın dostları ilə görüşəndə elə bil dörd tərəfdən adamın üstünə gəlir, uzun qollarını qartal qanadları kimi açaraq adamı elə səmimiyyətlə qucaqlayır ki, kənardan baxan bu dostların illər ayrısı olduğunu düşünə bilər.

Amma zəhləsi gedirsə, vay onun halına... Onun sevgisi də, nifrəti də özüdür, səmimidir və kənardan görünəndir...

Kimsəyə paxıllıq etməz, qeybət-həket bacarmaz, söz gəzdirməz, ara vurdurmaz... Mərdi-mərdənə, kişi kimi sözü sərrast üzə deməyi bacarır. Bəlkə buna görədir, hamı onu belə çox istəyir, xətrini əziz tutur, üreyini ona açır, dərd-sərinə onunla bölüşür...

İmamverdi İsmayilov bütün varlığı ilə dövlətçi adamdır!..

2005-2010-cu illərdə onunla eyni beynəlxalq təşkilatda - Qara Dəniz İqtisadi Əməkdaşlıq Təşkilatı Parlament Assambleyasında Azərbaycan nümayəndə heyətinin üzvü olmuşuq.

“Qardaşı da yolda tanıyarlardı” - deyiblər. İmamverdi müəllimin nə qədər səmimi, qayğıkeş, sadə bir insan, eyni zamanda dövlətini və millətini ləyaqətlə təmsil edən bir siyasi xadim olduğuna mən xarici səfərlərimizdə dəfələrlə şahid olmuşam.

Ailə cəmiyyətin quruluş vahidi, dövlətin kiçik bir modelidir. Cəmiyyətə hörmət ailəyə hörmətdən başlayır, dövlətə münasibət ailəyə münasibətlə ölçülür.

Bu baxımdan da İmamverdi müəllim xoşbəxt adamdır. O, nümunəvi bir azərbaycanlı ailəsinin başcısı, üç dəyərli, dövlətçi və milli ruhlu oğul atası, gözəl nəvələrin babasıdır.

* * *

İmamverdi İsmayilov imzasını mətbu yazılarından tanısam da, şəxsi tanışlığımız 2000-ci ildən başlayıb. Mən YAP-in pressional siyahısı ilə parlamentə seçilmişdim. İmamverdi müəllim isə Zəngilan-Qubadlı seçki dairəsinin artıq bir dönəmi arxada qoymuş stajlı deputatı idi. Parlamentdə yüz ilin tanışları kimi görüşdük. İlk sözü məni yerimdən tərpətdi: “Bizim ellər yerindəmi?..”

O vaxtdan on səkkiz il keçsə də, İmamverdi müəllimlə hər dəfə görüşəndə ya o bu sualı verir, ya da mən o sualın veriləcəyini gözləyirəm. İkimiz də bir el-obadan, Vətənimizin gözəl diyarı Zəngəzurdan olduğumuzdan bizi həm də eyni dərd, eyni qayğı, eyni nisgil birləşdirir...

İmamverdi müəllim el-oba adamıdır. Qubadlı-Zəngilan camaatının bir xeyrindən, bir şərinəndən qalmaz. Onun çox zaman seçiciləri ilə görüş yeri də elə bu məclislər olur. Səbirlə, həvəslə ilə hər kəsin problemini dinləyər, qayğısını bölüşər, məsləhət verər, əlindən gələni köməyi göstərər.

İmamverdi müəllim elə bu məclislərdə hökumətin siyasətini təbliğ edir, camaata çatdırır, bu məclislərdə camaatın qaldırdığı problemi öyrənib, müxtəlif instansiyalarla həll etməyə çalışır.

İmamverdi müəllim torpaq işğalının ağrısını, obasız elləri, elsi obaların dərdsini öz həyatında görən, öz içində çəkən adamdır.

Mənə elə gəlir ki, o, hər dəfə, - “Bizim ellər yerindəmi?”- soruşanda bu dərdi bölüşməyə həmdərd axtarır.

Və həm də Zamanın bir gün bu suala: “Bəli, artıq yerindədir!” - cavabını eşidəcəyi ümidlə yaşayır...

Bu illər ərzində İmamverdi müəllimin bir ziyalı, bir qələm sahibi, bir ictimai-siyasi xadim kimi ən çox çalışdığı o olub ki, bu ellərin birliyi dağılmasın, adət-ənənələri yaşasın, o torpaqlara qayıtmaq ümidi ölməsin, istəyi itməsin...

İmamverdi İsmayilovun özünün “Bizim ellər yerindəmi...” adlı çox təsirli essesinde aforizm kimi qiymətli, lakonik bir fikir heç yadımdan çıxmır: “Baş daşı olmayan ölü papaqsız qalmış kişi kimidir...”

Mən əminəm ki, İmamverdi müəllimin növbəti yubileyinə qədər ellərimizin papaqlı kişiləri gözü yolda qalan obalarımıza dönəcək, dağılmış yurdlarımları bərpa edəcək, ölürlərimizin baş daşlarını yerinə qoyacaq, sərgərdan ruhlarını şad edəcəklər.

...Və o zaman biz bir-birimizə göz aydınlığı ilə deyəcəyik: “Bizim ellər yerindədir!”

...O sevincdən ən çox pay düşənlərdən biri isə otuz ilə yaxındır ki, bu cavabı həsrətlə gözləyən İmamverdi müəllim olacaqdır!!!

Hekayələrinin birində oxumuşdum... Rəhmətlik anasının sümüyümə, iliyimə hopmuş duaları idi bu: “Bala, cüyürə dırnaq, tısbağaya çanaq, kirpiyə ox verən Allah, sənə də bəxt çörəyi yetirəcək!..”

Və o böyük ananın böyük ruhu indi şaddır ki, öz övladı ilə bağlı bu müqəddəs duaları çin olub...

Musa QULİYEV,
Milli Məclisin deputatı